

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.174/2023/4.
A felperes:	A felperes: (A felperes címe)
A felperes képviselője:	A felperes képviselője: (A felperes képviselőjének címe, eljáró képviselő: A felperesi képviselő)
Az alperes:	Az alperes (Az alperes címe)
Az alperes képviselője:	Az alperes képviselője
A per tárgya:	megbízási díj megfizetésével összefüggő közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 10.K.703.616/2022/7. sz. ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 forint (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes járőr, járőrvezető, majd 2020. október 1. napjától járőrparancsnok beosztásban teljesít szolgálatot az alperes Felperes szolgálati állománnyhelye állománnyában. Állományparancsai és munkaköri leírásai a szolgálatteljesítés helyeként mindvégig város területét jelölték meg. A felperes a 2019. augusztus 15. és 2022. február 28. közötti időszakban – beosztásához nem tartozóan – rendszeresen látott el más rendőrkapitányságok illetékességi területén járőrszolgálatot, melyért külön ellentételezésben nem részesült. A megbízási díj megfizetése iránt előterjesztett szolgálati panaszát Felperes felettese a 01000-101/3672-6/2022.Szü. számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2019. augusztus 15-től 2022. február 28. napjáig terjedő időszakra a rendvédelmi illetményalap 75 %-nak megfelelő, bruttó 913.106 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi. XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját jelölte meg.

[3] Az alperes védíratában a követelést jogalapjában ésösszecszerűségében is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 913.106 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Megállapította, hogy a felperes kinevezése a Felperes szolgálatteljesítési helye szolgálatteljesítési helyre jött létre; majd a Hszt. 2. § 31. pontjában meghatározott szolgálatteljesítési hely fogalmát értelmezve arra a következtetésre jutott, hogy a rendvédelmi szerv szabadon csak egy adott kinevezésen, az adott beosztáson belül határozhatja meg a hivatásos állományú munkaköri feladatait; a jogszabály által előírt besoroláshoz és illetményhez kötve van. Ezzel összefüggésben rámutatott, hogy ugyan az alperes a felperest az eredeti beosztásával megegyező feladatok ellátásával bízta meg, ám eredeti szolgálatteljesítési helyétől eltérően, város teljes illetékességi területén, ugyanakkor az esetleges változó szolgálatteljesítési helyre nem adott ki a Hszt. 46. § (4) bekezdése, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI.16) BM rendelet (továbbiakban : BM rendelet) 92. § (2) bekezdése szerinti állományparancsot, ezért a felperes kinevezési okirata szerinti beosztását meghaladó, annak illetékességi területét meghaladóan végzett szolgálati feladatok többletfeladat ellátást eredményeztek. A megbízási díj mértékét a felperes által kifejtett tevékenységre (annak folyamatosan visszatérő, rendszeres jellegére) tekintettel a keresetettel egyezően a rendvédelmi illetményalap 75 %-nak megfelelő összeggel találta arányban állónak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4) és (5) bekezdésében foglaltakat.

[6] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, ám azokból téves következtetésekre jutott. Nem vitatta, hogy a felperes szolgálati feladatait a Felperes szolgálatteljesítési helye1 illetékességi területén kívül is ellátta, ám továbbra is arra hivatkozott, hogy a 01030-170/281-1/2019.mi. számú állományparancsban a felperes részére szolgálatteljesítési helyként Város egész területét határozta meg csakúgy, mint a 01030-101/167/2021.Szü. számú munkaköri leírás 3. pontjában, mely rendelkezésekkel szemben a felperes kifogást nem emelt. Arra is utalt, hogy az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység- irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 46/A. pontja alapján a TIK ügyelete irányítja (adott esetben erőátcsoportosítás keretében) a teljes közterületi állományt, az általa kiadott utasítást a szolgálatparancsnok sem bírálhatja felül. A követelés összecszerűsége körében – a fentiek szerint az illetékességi területen kívüli munkavégzés hiányával érvelve – arra hivatkozott, hogy a megállapított megbízási díj nem áll arányban a többletfeladat nagyságával, tekintve, hogy a felperes által végzett többletfeladat a beosztásához tartozó feladatok ellátását jelentette. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmaz részletes indokolást arra nézve, hogy a 75 %-os mértékű megbízási díjat milyen érvek alapján tartotta megalapozottnak.

[7] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte. A keresetében foglaltakkal megegyező érvelése szerint akár a szolgálatteljesítési hely fogalmát, akár a szolgálati beosztást vesszük alapul, mindkét esetben azonos következtetésre juthatunk: arra, hogy a felperes feladatai a Felperes szolgálatteljesítési helye1hoz köthetők; ebből következően a más rendőrkapitányságok illetékességi területén végzett feladatai alapján megbízási díjra jogosult. Kifogásolta, hogy a megbízási díj mértékére vonatkozó fellebbezési érvelés mellőzi a releváns ténybeli indokok tételes felsorolását.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[8] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás érdemi döntésének korlátját illetően a másodfokú bíróság figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte. A jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság döntését az irányadó és helyesen felállított jogszabályi rendelkezésekre alapította, jogi indokolásában megjelölt okfejtése – melyet a másodfokú bíróság oszt – helytálló, teljeskörűen alkalmas a rendelkező rész szerinti döntés alátámasztására. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki:

[10] Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást vitássá nem tette, az a másodfokú eljárásban is irányadó volt; továbbá a peres felek egyező nyilatkozatot tettek arra is, hogy a vitatott időszakban a felperes hol, mennyi és milyen feladatot végzett a szolgálati helyén kívül.

[11] A kialakult bírói gyakorlattal egyezően az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes által a más rendőrkapitányságok illetékességi területén végzett szolgálati feladatok a beosztásába, feladatkörébe nem tartoznak, így a Hszt. 71. §-a alapján bírálandók el. Kinevezése az alperes Felperes szolgálatteljesítési helyei állományára vonatkozik, ezért nem tartozhat munkakörébe, beosztásának feladatkörébe egy másik rendőrkapitányságon felmerülő és ebből következően az ottani állomány munkakörébe tartozó járőrszolgálati feladat ellátása. Az elsőfokú bíróság megalapozott érvelése szerint az alperes szabadon csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, a jogszabály által meghatározott besoroláshoz és illetményhez kötve van, figyelemmel arra is, hogy a rendvédelmi szerveknél, így az alperesnél ellátandó beosztások kógenssek, azok szervezeti hierarchiája, besorolása jogilag rendezett. Egységes az ítélkezési gyakorlat a tekintetben, hogy a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörnek minősül a munkáltató rendvédelmi szerv illetékességi körébe nem tartozó feladat ellátása akkor is, ha ez a feladat – jellegét tekintve – azonos a hivatásos állomány tagjának beosztásába tartozó feladattal (Kf.III.45.083/2022/5.).

[12] Bár állományparancsaiban a felperes szolgálatteljesítési helye konzekvensen város területében került meghatározásra, az elsőfokú bíróság jogi érvelése helytálló volt a tekintetben is, hogy ezen megjelölés nem felel meg a Hszt. 46. § (4) bekezdésében és 2. § 31. pontjában, valamint a BM rendelet 92. § (2) bekezdésében foglalt kógens rendelkezéseknek, mely szerint változó szolgálatteljesítési hely meghatározása esetén szükséges annak kifejezett megállapítása a kinevezési okiratban. Ebből következően változó szolgálatteljesítési helyre a Hszt. 46. § (4) bekezdése szerinti állományparancsot az alperes a felperes vonatkozásában nem adott ki, így az elsőfokú bíróság megalapozottan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a felperes kinevezési okiratában meghatározott beosztását meghaladó, további illetékességi területre kiterjedő járőrszolgálati feladatok többletfeladat ellátást eredményeztek.

[13] Az ítéltábla az alperes erőátcsoportosításra való hivatkozását azért nem találta relevánsnak, mivel az eldöntendő kérdés nem az volt, hogy jogszerűen utasítható-e a felperes a kinevezés szerinti rendőrkapitányság illetékességi területén kívüli további rendőrkapitányságok illetékességi területén való feladatellátásra, hanem az, hogy ezekért a többletfeladatokért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pont szerinti ellentételezésre jogosult-e. Ugyanez vonatkozik az ORFK utasítás felhívott pontjaiban foglaltakra; a TIK ügyeletvezető e rendelkezésekben deklarált utasítás adási és ideiglenes átcsoportosítási jogköre nem jelenti egyúttal azt is, hogy az ezek alapján teljesített, szolgálati beosztásba nem tartozó többletfeladatokért a hivatásos állomány tagja megbízási díjra ne lenne jogosult. Mindez összegezve azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a felperes szolgálati beosztásába tartozó feladatköre kapcsán kifejtett érveivel.

[14] Amennyiben az adott szolgálati beosztás mellett, az alól történő mentesítés nélkül rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatként értékelendő. Mindezekből következően – helyes jogértelmezés eredményeként – az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes peresített időszakban történt foglalkoztatása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra jogosít.

[15] Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett a felperesnek megbízási díjat, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az alperes a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseire hivatkozással fellebbezésében iratellenesen kifogásolta, hogy a megbízási díj mértékének meghatározása során figyelembe vett mérlegelési szempontokat az elsőfokú ítélet nem jeleníti meg, ezáltal a jogi indokolás hiányos.

[16] Jelen esetben a mérlegelés kereteit a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt 50-200 %-ig terjedő tartomány, annak konkrét szempontjait pedig a BM rendelet 35. § (6) bekezdésében foglaltak határozzák meg; mely utóbbi norma előírja, hogy a helyettesítési díj mértékét a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71. § (4)-(5) bekezdésében foglaltak figyelembevételével kell meghatározni.

Az elsőfokú bíróság e jogszabályi rendelkezésekből fakadó kötelezettségének eleget tett. Döntéséből megállapítható, hogy a megbízási díj mértékére vonatkozó álláspontja kialakításakor milyen tényeket és körülményeket vett figyelembe: ugyan sommásan, de indokát adta a döntése alapját képező és általa mérlegelt szempontoknak. Értékelte és az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a felperes rendszeresen és visszatérően végezte a beosztásába nem tartozó szolgálati feladatokat, ugyanígy azt is, hogy azokat több rendőrkapitányság illetékességi területén látta el (elsőfokú ítélet [33] és [38] bekezdése). Mindezek okán az alperes Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében foglaltak sérelmére alapított fellebbezési álláspontja megalapozatlan volt.

[17] Azösszecszerűség tekintetében a másodfokú bíróság jogi álláspontja kettős érvelésen alapul. Egyfelől: a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az a körülmény, hogy az alperes az ítéleti mérlegelést nem tartja megfelelőnek, egy jogi álláspont, azonban az alperesnek ahhoz, hogy az elsőfokú ítélet e jogi álláspontját sikerrel támadni tudja, azt kellett volna bemutatnia, hogy azösszecszerűségi meghatározás milyen érvek mentén minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek és körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és melyek lennének azok az értékelést igénylő szempontok, amelyek figyelembevétele okszerűen másösszecszerűségi eredményre vezetett volna. Másodsorban: az alperes az általános vitatás mellett jogszabálysértést sem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítéletösszecszerűségi indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják. Mindezek hiányában a jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlennek nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.).

[18] A másodfokú bíróság ezért azösszecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 75 %-ban történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, nincs jogalap tehát a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[19] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[20] A perveztes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó, Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdései alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[21] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[22] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[23] Az ítélet ellen fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. október 31.

dr. Rác Krisztina s.k.	dr. Németh Andrea s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró